

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (druhého senátu)

13. července 2018 *

„Veřejná služba – Smluvní zaměstnanci – Příspěvek za práci v zahraničí – Článek 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu – Desetileté referenční období – Státní příslušnost státu, v němž je vykonávána práce – Bydliště ve státě, v němž je vykonávána práce – Funkce v mezinárodní organizaci – Smlouva o dočasném pracovním poměru“

Ve věci T-273/17,

Alessandro Quadri di Cardano, smluvní zaměstnanec Výkonné agentury pro inovace a sítě (INEA), s bydlištěm v Alicante (Španělsko), původně zastoupený N. de Montigny a J.-N. Louisem, poté N. de Montigny, advokáty,

žalobce,

proti

Evropské komisi, původně zastoupené T. Bohrem a M. Mensim, poté T. Bohrem a L. Radu Bouyon, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je žaloba založená na článku 270 SFEU znějící na zrušení rozhodnutí „Úřadu pro správu a vyplácení individuálních nároků“ (PMO) Komise ze dne 19. července 2016, v němž jím žalobci nebyl přiznán příspěvek za práci v zahraničí při jeho nástupu do služebního poměru v INEA,

TRIBUNÁL (druhý senát),

ve složení M. Prek, předseda, F. Schalin a M. J. Costeira (zpravodajka), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: G. Predonzani, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 10. dubna 2018,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

Osobní údaje žalobce

- 1 Žalobce Alessandro Quadri di Cardano se narodil dne 19. dubna 1980 v Boloni (Itálie) italskému otci a belgické matce a má dvojí státní příslušnost, italskou a belgickou.
- 2 Žalobce bydlel do roku 2006 v Itálii, kde získal základní, středoškolské a univerzitní vzdělání.
- 3 Od 13. září 2006 do 22. června 2007 studoval žalobce v magisterském studijním programu na Collège d'Europe v Bruggách (Belgie).
- 4 Od 21. září 2007 je žalobce zapsán na italském konzulátu v Bruselu (Belgie). Dne 6. prosince 2008 uzavřel v Bruselu manželství se státní příslušnicí Belgie, s bydlištěm v Bruselu, se kterou má tři děti narozené v Bruselu v letech 2010, 2013 a 2015. Manželka žalobce vykonává činnost v Bruselu. Od 18. února 2009 je žalobce zapsán v registru obyvatel ve Schaerbeeku (Belgie).

Profesní dráha žalobce

- 5 Od 2. května do 28. července 2006 žalobce absolvoval stáž v Bruselu v kanceláři zastoupení Provincia Autonoma di Bolzano-Alto Adige (Samosprávná provincie Bolzano-Alto Adige, Itálie) u orgánů Evropské unie.
- 6 Žalobce pracoval pro Evropský parlament od 4. září 2007 do 27. srpna 2008 jako stážista, poté od 28. srpna 2008 do 31. července 2009 jako parlamentní asistent.
- 7 Od 1. srpna 2009 do 31. ledna 2010 pracoval žalobce pro Parlament jako akreditovaný parlamentní asistent.
- 8 Od 1. února 2010 do 31. ledna 2013 byl žalobce zaměstnán Evropskou komisí jako smluvní zaměstnanec pro pomocné práce generálního ředitelství (GŘ) „Výzkum a inovace“. Žalobce dosáhl maximální tříleté doby v této funkci smluvního zaměstnance, podle pravidel účinných k tomuto datu.
- 9 Jméno žalobce bylo zapsáno na seznam smluvních zaměstnanců navržených na uzavření smlouvy o dočasném pracovním poměru s GŘ „Výzkum a inovace“.
- 10 Dne 20. listopadu 2012 informoval ředitel ředitelství R při GŘ „Výzkum a inovace“ žalobce o tom, že by mu mohla být nabídnuta smlouva o dočasném pracovním poměru, a to od 1. února 2013 na počáteční dobu šesti měsíců (s přestávkou v měsíci srpnu).
- 11 Dne 29. ledna 2013 vytvořil žalobce profil u společnosti R. a podepsal svoji první smlouvu o dočasném pracovním poměru s touto společností.
- 12 Všechny smlouvy o dočasném pracovním poměru uzavřené mezi žalobcem a společností R. pokrývají první období od 1. února do 31. července 2013, poté druhé období od 1. do 13. září 2013 (dále souhrnně jen „období dočasného pracovního poměru“).
- 13 Během období dočasného pracovního poměru pracoval žalobce jako dočasný zaměstnanec v GŘ „Výzkum a inovace“.

- 14 Během období dočasného pracovního poměru se žalobce zúčastnil několika vzdělávacích kurzů, které jsou dány k dispozici zaměstnancům Komise.
- 15 V průběhu měsíce srpna 2013 pobíral žalobce evropské dávky v nezaměstnanosti, poté co mu nebyly přiznány belgické dávky v nezaměstnanosti.
- 16 V letech 2012 a 2013 se žalobce ucházel o zaměstnání u různých orgánů a institucí Unie nacházejících se mimo Belgie.
- 17 Vedoucí oddělení R.1 při GŘ „Výzkum a inovace“ svým prohlášením ze dne 5. října 2016 potvrdil, že žalobce byl zaměstnán Komisí u GŘ „Výzkum a inovace“ a přidělen do oddělení RTD.B2 jakožto smluvní zaměstnanec pro období od 1. února 2010 do 31. ledna 2013 a jakožto dočasný zaměstnanec v obdobích od 1. února do 31. července 2013 a od 1. do 13. září 2013.
- 18 Od 16. září 2013 do 15. května 2014 pracoval žalobce v Parlamentu jako smluvní zaměstnanec.
- 19 Od 16. května 2014 do 15. července 2016 žalobce pracoval ve Výkonné agentuře pro malé a střední podniky (EASME) jako smluvní zaměstnanec.
- 20 Dne 16. července 2016 byl žalobce zaměstnán jako smluvní zaměstnanec Výkonnou agenturou pro inovace a sítě (INEA).

Napadené rozhodnutí a jiná rozhodnutí týkající se příspěvku za práci v zahraničí

- 21 Za období od 1. srpna 2009 do 31. ledna 2010, v rámci smlouvy s Parlamentem, kde pracoval jako akreditovaný parlamentní asistent, jak je uvedeno výše v bodě 7, obdržel žalobce příspěvek za práci v zahraničí podle článku 4 přílohy VII služebního řádu Evropské unie (dále jen „služební řád“).
- 22 Dne 28. října 2010 byla jako místo původu žalobce stanovena Boloňa, a to s účinností od 1. února 2010.
- 23 Za období od 1. února 2010 do 31. ledna 2013, v rámci smlouvy s GŘ „Výzkum a inovace“, kde pracoval jako smluvní zaměstnanec pro pomocné práce, jak je uvedeno výše v bodě 8, obdržel žalobce příspěvek za práci v zahraničí.
- 24 Za období od 16. září 2013 do 15. května 2014, v rámci smlouvy s Parlamentem, kde pracoval jako smluvní zaměstnanec, jak je uvedeno výše v bodě 18, nebyl žalobci přiznán příspěvek za práci v zahraničí rozhodnutím Parlamentu ze dne 24. října 2013. Žalobce nepodal opravný prostředek k soudu proti rozhodnutí, jímž Parlament zamítl jeho stížnost proti rozhodnutí, kterým mu nebyl přiznán příspěvek za práci v zahraničí.
- 25 Za období od 16. května 2014 do 15. července 2016, kdy pracoval jako smluvní zaměstnanec v EASME, jak je uvedeno výše v bodě 19, obdržel žalobce příspěvek za práci v zahraničí.
- 26 Za období počínající 16. červencem 2016 nebyl žalobci v rámci smlouvy smluvního zaměstnance v INEA, jak je uvedeno výše v bodě 20, přiznán příspěvek za práci v zahraničí rozhodnutím ze dne 19. července 2016 vydaným „Úřadem pro správu a vyplácení individuálních nároků“ (PMO) Komise (dále jen „napadené rozhodnutí“).
- 27 Dne 17. října 2016 podal žalobce v souladu s čl. 90 odst. 2 služebního řádu stížnost proti napadenému rozhodnutí.

- 28 Rozhodnutím ze dne 3. února 2017 zamítl orgán Komise oprávněný uzavírat pracovní smlouvy (AHCC) tuto stížnost v podstatě s tím odůvodněním, že u žalobce, který má mimo jiné belgickou státní příslušnost, nelze mít za to, že si nezachoval či nevytvořil vazbu na Belgii v průběhu referenčního období v souladu s čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu. Podle AHCC si totiž žalobce během tohoto období, tedy od 15. července 2006 do 15. července 2016, zvolil za své bydliště Brusel, kde se oženil a narodily se zde jeho tři děti. Navíc po dobu šesti měsíců a dvou týdnů, od února do září 2013, žalobce vykonával soukromou profesní činnost v Bruselu jakožto dočasný zaměstnanec, toto období tedy nemůže být považováno za službu vykonávanou v mezinárodní organizaci. Kromě toho za období měsíce srpna 2013, kdy byl žalobce nezaměstnaný, tento nedoložil, že měl obvyklé bydliště mimo Belgii.
- 29 Dne 28. února 2017 vydal PMO rozhodnutí z titulu vrácení neoprávněných plateb, aby mu byl vrácen příspěvek za práci v zahraničí uvedený výše v bodě 25, vyplacený žalobci jakožto smluvnímu zaměstnanci EASME.

Nabídka smluv o dočasném pracovním poměru pro určité smluvní zaměstnance

- 30 Dne 30. května 2012 zaslal místopředseda Komise zprávu pro reprezentativní odborové a profesní organizace týkající se zejména probíhajícího legislativního procesu změny služebního řádu a „přechodných ustanovení, jichž by mohli využít smluvní zaměstnanci, kteří v příštích měsících dosáhnou maximální délky služby v Komisi“. V tomto ohledu zpráva zmiňuje „nemožnost odchýlit se od účinných pravidel služebního řádu“ a dále připomíná útvarům, že „rozpočtové prostředky celkového rozpočtu mohou sloužit také k financování smluv dočasných zaměstnanců při dodržení platných vnitrostátních předpisů“.
- 31 Zprávou ze dne 16. října 2012 generální ředitel GŘ „Výzkum a inovace“ informoval jednotlivé ředitele uvedeného ředitelství, že do doby dosažení úplné politické shody na služebním řádu se navrhuje nabídnout pozici dočasných zaměstnanců některým smluvním zaměstnancům, jejichž smlouvám skončí platnost v prvním pololetí roku 2013 a jejichž práce je klíčová pro řádné fungování GŘ.
- 32 V letech 2012 a 2013 připravila Komise několik žádostí o smlouvy o dočasném pracovním poměru, včetně žalobcovy smlouvy.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 33 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 8. května 2017 podal žalobce projednávanou žalobu.
- 34 Dne 17. července 2017 došla kanceláři Tribunálu žalobní odpověď Komise.
- 35 Dne 7. září 2017 došla kanceláři Tribunálu replika a dne 18. října 2017 duplika.
- 36 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 10. dubna 2018.
- 37 Žalobce navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil napadené rozhodnutí;
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

38 Komise navrhuje, aby Tribunál:

- zamítl žalobu;
- uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

- 39 Na podporu své žaloby uvádí žalobce čtyři žalobní důvody. První žalobní důvod vychází z nesprávného právního posouzení, z porušení ustanovení belgického práva v oblasti smluv o dočasném pracovním poměru a ze zneužití zákona. Druhý žalobní důvod vychází ze zneužití pravomoci. Třetí žalobní důvod vychází ze zjevně nesprávného posouzení a z porušení zásady řádné správy. Čtvrtý žalobní důvod vychází z porušení legitimního očekávání žalobce a zásad ochrany legitimního očekávání, právní jistoty a nabytých práv.
- 40 Tribunál považuje za vhodné zkoumat společně první a třetí žalobní důvod.

K prvnímu a třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícím z nesprávného právního posouzení, z porušení ustanovení belgického práva v oblasti smluv o dočasném pracovním poměru, ze zneužití zákona, ze zjevně nesprávného posouzení a z porušení zásady řádné správy.

- 41 V rámci prvního a třetího žalobního důvodu žalobce v podstatě tvrdí, že napadené rozhodnutí je stíženo nesprávným právním posouzením, porušením ustanovení belgického práva v oblasti smluv o dočasném pracovním poměru, zneužitím zákona, zjevně nesprávným posouzením a porušením zásady řádné správy.
- 42 Komise s argumenty žalobce nesouhlasí. Kromě toho v duplice Komise ve vztahu k třetímu žalobnímu důvodu namítá nepřipustnost žalobního důvodu vycházejícího z porušení zásady řádné správy.
- 43 První a třetí žalobní důvod mohou být rozčleněny na tři části. První část se týká výpočtu desetiletého referenčního období. Druhá část se týká vymezení práce žalobce v průběhu období dočasného pracovního poměru jakožto práce, která není výkonem funkce v mezinárodní organizaci ve smyslu článku 4 přílohy VII služebního řádu. Třetí část se týká obvyklého bydliště žalobce během desetiletého referenčního období.
- 44 Úvodem je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora je účelem příspěvku za práci v zahraničí stanoveného v článku 69 služebního řádu kompenzovat zvláštní zátěž a nevýhody vyplývající z výkonu funkce pro Unii úředníkům, kteří jsou v této souvislosti nuceni přesunout místo svého pobytu ze státu svého bydliště do státu, kde je vykonávána práce, a začlenit se do nového prostředí. Pojem práce v zahraničí závisí na subjektivní situaci úředníka, a sice na jeho stupni začlenění do nového prostředí, který vyplývá například z jeho bydliště nebo předchozího výkonu hlavního povolání. (viz rozsudek ze dne 24. ledna 2008, Adam v. Komise, C-211/06 P, EU:C:2008:34, bod 38 a citovaná judikatura).
- 45 Je taktéž namístě připomenout, že podmínky přiznání příspěvku za práci v zahraničí, definované v čl. 4 odst. 1 přílohy VII služebního řádu, se uplatní na dočasné zaměstnance na základě článku 20 služebního řádu a na smluvní zaměstnance na základě článku 92 pracovního řádu ostatních zaměstnanců Evropské unie.

- 46 Pokud se týká konkrétně podmínek pro přiznání příspěvku za práci v zahraničí stanovených v čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu, musí úředník, který je nebo byl státním příslušníkem státu, na jehož území se nachází místo výkonu práce, prokázat, že měl v době deseti let přede dnem svého nástupu do služebního poměru obvyklé bydliště mimo evropské území uvedeného státu z důvodů jiných, než je výkon funkce ve službách státu nebo mezinárodní organizace.
- 47 Navíc u úředníků majících státní příslušnost země, kde vykonávají práci, postačuje okolnost, že si zde ponechali nebo zřídili obvyklé bydliště, byť na velmi krátké období v průběhu desetiletého referenčního období, ke ztrátě nebo zamítnutí nároku na příspěvek za práci v zahraničí (rozsudek ze dne 27. února 2015, CESE v. Achab, T-430/13 P, EU:T:2015:122, bod 54).
- 48 Pokud jde konkrétně o pojem „obvyklé bydliště“, ten je judikaturou ustáleně vykládán tak, že se jedná o místo, které dotyčná osoba stanovila jako trvalé nebo obvyklé centrum svých zájmů s úmyslem přiznat tomuto místu stálou povahu. Kromě toho pojem „bydliště“, který nezávisí na čistě kvantitativním údaji o čase stráveném touto osobou na území jakéhokoli státu, vedle fyzické přítomnosti na určitém místě předpokládá rovněž úmysl přiznat této skutečnosti kontinuitu vyplývající z obvyklého života a rozvíjení obvyklých společenských vztahů (viz rozsudek ze dne 16. května 2007, F v. Komise, T-324/04, EU:T:2007:140, bod 48 a citovaná judikatura).
- 49 Pokud jde o vymezení referenčního období, z judikatury vyplývá, že s ohledem na výjimku stanovenou v čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu má výkon služby pro jiný stát nebo mezinárodní organizaci za následek zachování zvláštní vazby dotyčného na tento jiný stát nebo tuto mezinárodní organizaci a brání tak vytvoření trvalé vazby na stát, v němž je vykonávána práce, a tedy jeho dostatečné integraci do společnosti tohoto státu. Pokud je tedy výkon služby pro stát nebo mezinárodní organizaci posuzován tak, že brání vytvoření trvalých vazeb mezi dotyčnou osobou a zemí, v níž je vykonávána práce, platí tato domněnka i ve vztahu k čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu, nezávisle na skutečnosti, že formulace těchto dvou ustanovení se liší. Při výpočtu desetiletého referenčního období bude tedy nutné zohlednit období, během kterých vykonával dotyčný funkci ve službách státu nebo mezinárodní organizace. Přístup, podle něhož není ze skutečnosti, že práce byla vykonávána pro stát nebo mezinárodní organizaci, vyvozován žádný důsledek pro vymezení uvedeného období, by totiž porušoval jak znění, tak účel čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu, protože by v praxi znamenal, že na takovou práci bude nahlíženo jako na práci vykonávanou pro jakéhokoli jiného zaměstnavatele (viz rozsudek ze dne 25. září 2014, Grazyte v. Komise, T-86/13 P, EU:T:2014:815, bod 50 a citovaná judikatura).
- 50 Pokud jde o pojem „mezinárodní organizace“, je třeba připomenout, že činnosti vykonávané v rámci orgánů a jiných subjektů Unie jsou považovány za služby vykonávané pro mezinárodní organizaci ve smyslu čl. 4 odst. 1 přílohy VII služebního řádu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. září 2014, Grazyte v. Komise, T-86/13, EU:T:2014:815, body 33 a 34 a citovaná judikatura).
- 51 Konečně podle ustálené judikatury přísluší dotčenému úředníkovi, aby prokázal, že jsou splněny podmínky stanovené v čl. 4 odst. 1 přílohy VII služebního řádu (viz rozsudek ze dne 21. ledna 2014, Jelenkowska-Luca v. Komise, F-114/12, EU:F:2014:3, bod 15 a citovaná judikatura).
- 52 Ve světle výše popsaného právního a judikatorního rámce je třeba posoudit opodstatněnost argumentů žalobce v prvním a třetím žalobním důvodu.

K první části týkající se výpočtu referenčního období

- 53 V první části prvního a třetího žalobního důvodu žalobce v podstatě tvrdí, že napadené rozhodnutí chybně stanovilo desetileté referenční období na roky 2006 až 2016. V tomto ohledu žalobce uvádí, že nemá námitky proti tomu, aby jeho služební nároky byly stanoveny nově při jeho vstupu do služby v INEA, ale proti skutečnosti, že Komise vypočítala desetileté referenční období bez neutralizace

období, během kterých vykonával funkce v mezinárodní organizaci, a bez tomu odpovídajícího prodloužení referenčního období. Podle žalobce by počátek desetiletého referenčního období měl být stanoven k roku 1999 a konec k roku 2009, jelikož nelze přihlížet k období od jeho vstupu do služby v Parlamentu (v roce 2009) do vstupu do služby v INEA (v roce 2016). Jeho bydliště na belgickém území totiž bylo po celé toto období, včetně období dočasného zaměstnání, odůvodněno funkcí v mezinárodní organizaci.

- 54 Komise s argumenty žalobce nesouhlasí.
- 55 V projednávané věci je nesporné, že žalobce žádá příspěvek za práci v zahraničí od nástupu do služebního poměru v INEA dne 16. července 2016. Ze skutečností obsažených ve spise mimoto vyplývá, že žalobce má státní příslušnost státu, na jehož území se nachází místo výkonu jeho služebního poměru, tedy Belgie, a státní příslušnost jiného členského státu, Itálie.
- 56 Vzhledem k tomu, že má žalobce státní příslušnost státu, na jehož území se nachází místo výkonu jeho práce, spadá jeho situace pod případ zaměstnanců, „kteří jsou nebo byli státními příslušníky státu, na jehož území se nachází místo, kde jsou zaměstnání“, tedy případ uvedený v čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu.
- 57 Relevantním referenčním obdobím je tudíž to, které je stanoveno v čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu, tedy „doba deseti let přede dnem jejich nástupu do služebního poměru“.
- 58 Kromě toho je nutno podotknout, že žalobce nepopírá, že jeho nároky, včetně příspěvku za práci v zahraničí musí být stanoveny od jeho nástupu do služby v INEA.
- 59 Z toho vyplývá, že okamžikem skončení desetiletého referenčního období je datum nástupu žalobce do služby v INEA.
- 60 Naproti tomu pro výpočet desetiletého referenčního období není, na rozdíl od toho, co tvrdí žalobce, v tomto případě třeba „neutralizovat“ období, po které byly vykonávány funkce ve službách státu nebo mezinárodní organizace, a odpovídajícím způsobem prodloužit referenční období.
- 61 V tomto ohledu je třeba uvést, že judikatura citovaná výše v bodě 49, podle které je třeba při použití čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu „neutralizovat“ období, tak jako při použití odst. 1 písm. a) uvedeného článku, po které byly vykonávány funkce ve službách státu nebo mezinárodní organizace, a odpovídajícím způsobem prodloužit referenční období, není na projednávaný případ použitelná (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. září 2014. *Grazyte v. Komise*, T-86/13 P, EU:T:2014:815, bod 51). V případě, jehož se tato judikatura týkala, totiž „neutralizace“ období služby pro mezinárodní organizaci a tomu odpovídající prodloužení referenční doby sloužily k ověření, že dotyčná osoba skutečně strávila deset let mimo evropské území státu, jehož státní příslušnost má či měla, aniž během těchto deseti let pracovala ve službách státu nebo mezinárodní organizace (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. ledna 2014, *Ohrgaard v. Komise*, F-151/12, EU:F:2014:8, body 36 a 38 a citovaná judikatura).
- 62 Z toho vyplývá, že v rámci použití čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu mohou být neutralizována pouze ta období, během kterých dotyčný vykonával funkce ve službách státu nebo mezinárodní organizace nacházející se „mimo“ stát, kde je vykonávána práce. Pro výpočet desetiletého referenčního období stanoveného v čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu proto není v projednávaném případě třeba neutralizovat období, po která žalobce vykonával funkce v mezinárodní organizaci nacházející se ve státě, kde pracoval a jehož státní příslušnost má, a prodloužit o stejné období referenční dobu.

- 63 Naproti tomu je v projednávaném případě namíste zohlednit výkon funkcí v mezinárodní organizaci pro určení obvyklého bydliště žalobce, jelikož se předpokládá, že tato skutečnost brání vytvoření trvalých vazeb mezi ním a zemí, kde vykonává práci (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. září 2014, *Grazyte v. Komise*, T-86/13 P, EU:T:2014:815, bod 50). Tato otázka bude posouzena v rámci třetí části, týkající se obvyklého bydliště.
- 64 Z výše uvedeného vyplývá, že Komise správně stanovila desetiletou referenční dobu od 15. července 2006 do 15. července 2016, tedy jako ukončenou vstupem žalobce do služby u INEA a započatou deset let předtím.

Ke druhé části týkající se definice práce žalobce během období dočasného pracovního poměru žalobce

- 65 Ve druhé části prvního a třetího žalobního důvodu žalobce nesouhlasí s definicí své práce v období dočasného pracovního poměru, podle níž se nejedná o výkon funkce v mezinárodní organizaci ve smyslu článku 4 přílohy VII služebního řádu. Podle žalobce existoval během tohoto období dočasný pracovní poměr „přímý právní vztah“ mezi ním a Komisí, který vyplýval především ze skutečnosti, že byl zaměstnán jako dočasný zaměstnanec, aby nahradil sám sebe v GR „Výzkum a inovace“, že dostával pokyny přímo od Komise a že zde nebyla žádná předchozí vazba na společnost R. Žalobce navíc tvrdí, že všechny skutečnosti projednávané věci odůvodňují závěr, že jeho zaměstnavatelem po dobu dočasnýho pracovního poměru nebyla pracovní agentura R., ale právě Komise, která nedodržela belgickou právní úpravu dočasnýho pracovního poměru. Podle žalobce tak mělo být určeno, pro účely použití čl. 4 odst. 1 přílohy VII služebního řádu, že od nástupu do služby v Parlamentu v roce 2009 nevykonával jinou profesní činnost nežli činnost pro orgány Unie.
- 66 Komise s argumenty žalobce nesouhlasí.
- 67 V projednávaném případě je třeba konstatovat, jak vyplývá z výše uvedených bodů 8 až 13, že jakmile pracovní poměr žalobce dosáhl maximální tříleté doby funkce smluvního zaměstnance v GR „Výzkum a inovace“, bylo jeho jméno zapsáno na seznam smluvních zaměstnanců navržených tímto GR na uzavření smlouvy o dočasném pracovním poměru. Následně žalobce podepsal smlouvy o dočasném pracovním poměru se společností R. a v rámci těchto smluv pracoval pro GR Komise „Výzkum a inovace“, a to v prvním období od 1. února do 31. července 2013 a ve druhém období od 1. do 13. září 2013.
- 68 V tomto ohledu je třeba na jedné straně uvést, že Tribunál již rozhodl, že situace zaměstnanců pracovních agentur poskytnutých orgánům Unie neodpovídá situaci „vyplývající z práce konané pro mezinárodní organizaci“ ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. září 2002, *Nevin v. Komise*, T-127/00, EU:T:2002:211, body 4, 6, 21, 32 a 52 až 58). Tato dočasná práce se totiž vyznačuje trojstranností mezi zaměstnancem, externí společností a orgánem nebo subjektem Unie, což předpokládá uzavření dvou smluv: první smlouvy mezi agenturou práce a orgánem nebo subjektem Unie a druhé smlouvy mezi dočasným zaměstnancem a agenturou práce (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. září 2002, *Nevin v. Komise*, T-127/00, EU:T:2002:211, bod 53). Tento vztah se tedy vyznačuje přítomností soukromé společnosti jakožto prostředníka, který dosahuje zisku tím, že poskytuje zaměstnance orgánu Unie, nebo tím, že mu přiděluje plnění určitých úkolů uvnitř a na účet tohoto orgánu. Právě zásah těchto externích společností jakožto prostředníků neumožňuje učinit závěr, že existuje přímý právní vztah mezi dotyčným a orgánem nebo subjektem Unie (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. června 2007, *Asturias Cuerno v. Komise*, T-473/04, EU:T:2007:184, bod 50).
- 69 Na druhé straně je třeba připomenout, že z judikatury vyplývá, že s ohledem na jednotlivá ustanovení čl. 4 odst. 1 přílohy VII služebního řádu má výraz „okolnosti vyplývající z práce konané pro mezinárodní organizaci“ obsažený v čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu daleko širší

dosah než výraz „výkon funkce ve službách mezinárodní organizace“ obsažený v čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu (rozsudek ze dne 3. května 2001, Liaskou v. Rada, T-60/00, EU:T:2001:129, bod 47).

- 70 Judikatura citovaná výše v bodě 68 se uplatní v projednávaném případě vzhledem k tomu, že dotčené období dočasného pracovního poměru se taktéž vyznačuje existencí trojstranného vztahu mezi žalobcem, externí společností R. a Komisí. Zásah společnosti R., se kterou žalobce podepsal smlouvy o dočasném pracovním poměru, tedy neumožňuje učinit závěr o přímém právním vztahu mezi žalobcem a Komisí během období dočasného pracovního poměru.
- 71 Navíc, jak uvedla Komise, judikatura citovaná výše v bodě 68 se v projednávaném případě *a fortiori* uplatní, jelikož situace žalobce spadá pod čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu, jehož formulace „výkon funkce ve službách mezinárodní organizace“ má užší dosah než výraz použitý v čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu, jak připomíná výše uvedený bod 69. Z toho důvodu nelze mít za to, že období dočasného pracovního poměru, založené na pracovních smlouvách mezi žalobcem a soukromoprávní společností, je výkonem funkce „ve službách mezinárodní organizace“.
- 72 Toto právní posouzení dočasného pracovního poměru nemůže být zpochybněno argumentací žalobce, podle které v projednávané věci existuje přímý vztah podřízenosti mezi ním a Komisí, vyplývající z nezákonnosti smluv o dočasném pracovním poměru podle použitelného belgického práva a ze skutečnosti, že v rámci těchto smluv není Komise „uživatelem“ ve smyslu belgického zákona, ale jeho „zaměstnavatelem“.
- 73 V tomto ohledu je nutno konstatovat nejprve to, že předmětem této žaloby není posouzení tvrzené nezákonnosti smluv o dočasném pracovním poměru, kterou žalobce dosud nenamítl u příslušných belgických soudních orgánů, ale týká se pouze rozhodnutí o nepřiznání příspěvku za práci v zahraničí žalobci při jeho nástupu do služby v INEA.
- 74 Z toho důvodu lze rovnou konstatovat, že argumentace žalobce usilující o zrušení napadeného rozhodnutí, postavená na údajné nezákonnosti smluv o dočasném pracovním poměru, není relevantní (v tomto smyslu viz obdobně rozsudek ze dne 9. června 2009, Nardin v. Parlament, F-12/08, EU:F:2009:57, bod 38).
- 75 Dále je vhodné poznamenat, že v rámci dočasného pracovního poměru byl vztah mezi žalobcem a Komisí vztahem „čistě faktickým“ vzhledem k tomu, že to byla agentura práce, kdo měl právní způsobilost vykonávat vůči dočasnému zaměstnanci pravomoci zaměstnavatele a kdo fakticky převedl na uživatele výkon části této pravomoci na dobu, na kterou byl zaměstnanec poskytnut (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. září 2002, Nevin v. Komise, T-127/00, EU:T:2002:211, bod 57). Okolnost, že se žalobce zúčastnil v průběhu období dočasného pracovního poměru vnitřních vzdělávacích akcí Komise, nemůže toto posouzení zpochybnit, jelikož tyto vzdělávací akce mohou být zohledněny pouze v rámci tohoto faktického vztahu mezi žalobcem a Komisí.
- 76 Kromě toho, i když připustíme, že žalobce dostával pokyny přímo od Komise, zůstává tato okolnost slučitelná s povahou dočasného pracovního poměru a slučitelná s trojstranným právním vztahem popsaným výše v bodě 68 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. září 2002, Nevin v. Komise, T-127/00, EU:T:2002:211, bod 65).
- 77 Stejně tak okolnost, že Komise mohla vybrat nebo schválit osobu žalobce a že tento výběr nebo toto schválení bylo podmínkou pro zaměstnání žalobce agenturou práce, nemá vliv na právní posouzení dočasné práce podle příslušného vnitrostátního práva a dotčených smluv a nebrání ani tomu, aby zaměstnavatelem byla právnická osoba, se kterou byla uzavřena pracovní smlouva, a nikoli orgán, jenž zaměstnance využívá (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. září 2002, Nevin v. Komise, T-127/00, EU:T:2002:211, bod 66 a citovaná judikatura).

- 78 S ohledem na všechny předcházející úvahy je třeba mít za to, že žalobce měl během období dočasného pracovního poměru přímý právní vztah podřízenosti k agentuře práce, vůči které byl postupně vázán smlouvami o dočasném pracovním poměru.
- 79 Proto nelze přijmout tvrzení, že žalobce byl v situaci, kdy vykonával „funkce ve službách mezinárodní organizace“ ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu.
- 80 Komise tedy právem usoudila, že žalobce nevykonával funkce v mezinárodní organizaci ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu během období dočasného pracovního poměru, tedy od 1. února do 31. července 2013 a od 1. do 13. září 2013.

Ke třetí části týkající se obvyklého bydliště

- 81 Ve třetí části prvního a třetího žalobního důvodu žalobce tvrdí, že Komise nesprávně usoudila, že zřídil své obvyklé bydliště v Belgii, kam soustředil i jiné své zájmy, než je výkon funkce v mezinárodní organizaci. Podle žalobce je skutečnost, že se oženil s belgickou státní příslušnicí a že se v Bruselu narodily jeho děti, pouze důsledkem toho, že se v roce 2009 usadil v Bruselu za účelem výkonu funkce v orgánech Unie na prodlouženou dobu. Dále žalobce tvrdí, že jediným obdobím, kdy nevykonával funkci v orgánech Unie, byl měsíc srpen 2013, během něhož byl zapsán jako nezaměstnaný.
- 82 Komise s argumenty žalobce nesouhlasí.
- 83 Úvodem je třeba poznamenat, že, jak bylo uvedeno již výše v bodě 47, že jelikož žalobce má státní příslušnost země, kde vykonává práci, postačí okolnost, že zde zřídil své obvyklé bydliště, byť pouze na velmi krátké období v průběhu desetiletého referenčního období, ke ztrátě nároku na příspěvek za práci v zahraničí.
- 84 Jak vyplývá ze skutečností obsažených ve spise, je namístě konstatovat, že během desetiletého referenčního období od roku 2006 do roku 2016, pokud se týká osobního stavu žalobce, tento se zapsal dne 21. září 2007 na italském konzulátu v Bruselu. Dne 6. prosince 2008 se v Bruselu oženil s belgickou státní příslušnicí, která bydlela a pracovala v Bruselu, a má s ní tři děti, narozené v Bruselu v letech 2010, 2013 a 2015. Od 18. února 2009 je žalobce zapsán do obecní matriky ve Schaerbeeku. Je též vhodné uvést, že co se týká profesní dráhy žalobce, tento pracoval od 1. srpna 2009 do 31. ledna 2010 pro Parlament jako akreditovaný parlamentní asistent, poté od 1. února 2010 do 31. ledna 2013 pro GŘ „Výzkum a inovace“ jakožto smluvní zaměstnanec pro pomocné práce. Od 1. února do 31. července 2013 a od 1. do 13. září 2013 uzavřel smlouvy o dočasném pracovním poměru se společností R. a pracoval jako dočasný zaměstnanec v GŘ „Výzkum a inovace“. V průběhu srpna 2013 pobíral žalobce dávky v nezaměstnanosti. Následně žalobce pracoval jako smluvní zaměstnanec pro Parlament od 16. září 2013 do 15. května 2014, poté od 16. května 2014 do 15. července 2016 pro EASME. Konečně byl dne 16. července 2016 žalobce zaměstnán jako smluvní zaměstnanec u INEA (viz výše body 4, 7, 8, 12, 13 a 18 až 20).
- 85 Komise usoudila, že skutečnosti uvedené výše v bodě 84 prokazují, že v průběhu desetiletého referenčního období žalobce zaprvé zřídil své bydliště v Belgii, zadruhé vykonával profesní činnost v Bruselu jako dočasný zaměstnanec a zatřetí neprokázal, že měl obvyklý pobyt mimo Belgii během měsíce, kdy byl nezaměstnaný.
- 86 Tato analýza nemůže být tvrzeními žalobce vyvrácena.
- 87 Okolnosti osobního života žalobce uvedené v bodě 84 jsou totiž okolnostmi objektivní povahy, které prokazují existenci trvalých sociálních vazeb žalobce na zemi, kde vykonává práci. S ohledem na tyto okolnosti nelze mít za to, že žalobce prokázal, že jeho pobyt v Belgii v průběhu desetileté referenční doby byl dočasný nebo že nezahrnoval stabilní přemístění trvalého nebo obvyklého středu jeho zájmů.

- 88 Navíc musí být okolnosti osobního života žalobce posouzeny ve vztahu k dalším relevantním skutečnostem jeho profesního života, které jsou uvedeny výše v bodě 84, přičemž tyto skutečnosti v souhrnu umožňují učinit závěr, že žalobce neprokázal, že během desetileté referenční doby měl bydliště v Belgii pouze z důvodů souvisejících s výkonem funkce ve službách státu nebo mezinárodní organizace.
- 89 Jak bylo uvedeno výše v bodě 79, nelze připustit závěr, že během období dočasného pracovního poměru byl žalobce v situaci, kdy vykonával „funkci ve službách mezinárodní organizace“ ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu.
- 90 Kromě toho je třeba připomenout, že konkrétní důvody, které přiměly žalobce zůstat v zemi, kde vykonává práci a jejíž má státní příslušnost, nesmí být pro účely přiznání příspěvku za práci v zahraničí zohledňovány. Podrobný přezkum různých důvodů, které vedly dotyčnou osobu k usazení se ve státě, jehož je státním příslušníkem, by se totiž nezbytně zakládal na posouzeních subjektivní povahy, která jsou neslučitelná jak se zněním, tak s cíli čl. 4 odstavce 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 25. září 2014, Grazyte v. Komise, T-86/13 P, EU:T:2014:815, body 56 až 58). Subjektivní důvody, které žalobce přiměly k tomu, aby se oženil a žil nepřetržitě i se svými dětmi v Belgii a zároveň aby uzavíral smlouvy o dočasném pracovním poměru, nejsou tudíž při přezkumu podmínek pro přiznání příspěvku za práci v zahraničí relevantní.
- 91 Vzhledem k předcházejícím úvahám je třeba dojít k závěru, že ze skutečností uvedených ve spisu nevyplyvá, že by byly žalobcovy zájmy během desetiletého referenčního období obvykle a převážně soustředěny mimo území Belgie, zaprvé proto, že má belgickou státní příslušnost, během celého desetiletého referenčního období bydlel nepřetržitě v Bruselu, a v Bruselu se oženil s belgickou státní příslušnicí, s níž má tři děti, které jsou taktéž narozeny v Bruselu, a zadruhé proto, že během tohoto období provozoval v této zemi soukromou profesní činnost. Je také nutno poznamenat, že žalobce neprokázal, že by během desetileté referenční doby pobýval v Belgii z důvodů spojených pouze s výkonem funkce pro nějaký stát či mezinárodní organizaci.
- 92 Z toho plyne, že žalobce, kromě samotné skutečnosti, že již po mnoho let bydlí v Bruselu, stanovila zde trvalé nebo obvyklé centrum svých zájmů, čímž prokázal svůj dlouhodobý záměr pokračovat zde v pobytu.
- 93 Komise tudíž právem shledala, že žalobce neprokázal, že by měl během desetiletého referenčního období obvyklé bydliště mimo území státu, kde vykonává práci, tedy mimo Belgii, jejíž má také státní příslušnost.
- 94 Z toho vyplývá, že napadené rozhodnutí nevykazuje vady ani porušení práva namítaná žalobcem v rámci prvního a třetího žalobního důvodu.
- 95 Vzhledem k předcházejícím úvahám je třeba zamítnout první a třetí žalobní důvod jako neopodstatněné, aniž by bylo nutné zkoumat otázku nepřipustnosti zmiňovanou výše v bodě 42, protože unijní soud je oprávněn posoudit podle okolností každého případu, zda řádný výkon spravedlnosti odůvodňuje zamítnutí žalobního důvodu po jeho meritorní stránce, aniž předtím rozhodl o jeho připustnosti (rozsudek ze dne 11. července 2014, DTS Distribuidora de Televisión Digital v. Komise, T-533/10, EU:T:2014:629, bod 170).

Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze zneužití pravomoci

- 96 V rámci druhého žalobního důvodu žalobce v podstatě uvádí, že jeho přijetím jako dočasného zaměstnance na GŘ „Výzkum a inovace“ se Komise dopustila zneužití pravomoci.

- 97 Podle žalobce se Komise dopustila zneužití pravomoci, protože obešla belgický zákon týkající se pracovních smluv o dočasném pracovním poměru tím, že jej využila z jiných důvodů, než k jakým byl přijat. Cílem Komise při uzavírání smluv o dočasném pracovním poměru se smluvními zaměstnanci pro pomocné práce totiž bylo vyhnout se ztrátě kvalifikovaného personálu nezbytného k zabezpečení řádného fungování generálních ředitelství. Tento účel porušil belgické právo a sledoval nahrazení statutu smluvního zaměstnance dočasným smluvním rámcem, kdy pozice, zaměstnavatel i mzda zůstávají stejné. Tím, že Komise využila tento statut dočasného pracovníka, aby žalobce připravila o jeho individuální práva, dopustila se zneužití pravomoci.
- 98 Mimo to žalobce tvrdí, že Komise zneužila pravomoc také tím, že jej donutila podepsat po sobě jdoucí smlouvy o dočasném pracovním poměru za účelem výkonu stejných pracovních funkcí, jaké dříve zastával jako smluvní zaměstnanec pro pomocné práce na GR „Výzkum a inovace“, a následně smlouvy využila k tomu, aby jej připravila o jeho individuální práva, když byl opětovně zaměstnán agenturou INEA. Podpis pracovních smluv o dočasném pracovním poměru byl pro žalobce a pro jeho kolegy ve stejné situaci „vynucený“ v tom smyslu, že za prvé představoval jedinou možnost, jak si udržet zaměstnání v rámci unijních orgánů, a za druhé proto, že byli ujišťováni o tom, že po reformě služebního řádu jim budou navraceny jejich původní pozice smluvních zaměstnanců.
- 99 Komise s argumenty žalobce nesouhlasí.
- 100 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury pojem zneužití pravomoci odkazuje na případy, ve kterých správní orgán užije své pravomoci za jiným účelem, než pro který mu byly svěřeny. Rozhodnutí je stíženo vadou spočívající ve zneužití pravomoci pouze tehdy, pokud se na základě objektivních, relevantních a shodujících se nepřímých důkazů jeví, že bylo přijato za takovým účelem. Tam, kde je sledován víc než jeden účel, dokonce i když důvody rozhodnutí zahrnují kromě řádných důvodů i jeden důvod nesprávný, neznamená to, že je rozhodnutí stíženo vadou spočívající ve zneužití pravomoci, jelikož není narušen jeho zásadní účel (viz rozsudek ze 13. prosince 2017, Oltis Group v. Komise, T-497/15, nezveřejněný, EU:T:2017:895, bod 52 a citovaná judikatura).
- 101 V projednávané věci je nutno konstatovat, že mezi rozhodnutím uchýlit se ke smlouvám o dočasném pracovním poměru a rozhodnutím o stanovení individuálních práv žalobce při jeho nástupu do služby k INEA neexistuje žádná příčinná souvislost. Ve skutečnosti se jedná o dvě rozlišná rozhodnutí, učiněná za rozdílným cílem dvěma rozlišnými subjekty na základě odlišných zákonných ustanovení. Navíc nebylo vůbec jisté, že po uplynutí období dočasného pracovního poměru bude žalobce přijat jako úředník nebo zaměstnanec nějakého orgánu či jiného subjektu Unie, a tudíž nebylo nutné činit rozhodnutí o přiznání příspěvku za práci v zahraničí, protože mezi předmětnými rozhodnutími nemůže být za daných okolností dovozena žádná příčinná souvislost.
- 102 Nepodložená tvrzení žalobce, a to především ta, kde žalobce uvádí, že smlouva o dočasném pracovním poměru byla uzavřena za účelem vyhnout se stanovení individuálních práv žalobce v případě možného budoucího zaměstnaneckého poměru v nějakém orgánu či jiném subjektu Unie, tedy nemohou být považována za objektivní, relevantní a shodující se nepřímé důkazy svědčící o skutečnosti, že by napadené rozhodnutí bylo přijato za jiným účelem než za účelem posouzení individuálních práv žalobce ohledně příspěvku za práci v zahraničí.
- 103 Navíc tvrzení žalobce, podle kterého se měla Komise dopustit zneužití pravomoci tím, že jej donutila podepsat smlouvy o dočasném pracovním poměru, není nijak podloženo. V tomto ohledu postačuje konstatování, jak vyplývá z výše uvedených bodů 11 a 12, že jak vytvoření profilu u společnosti R., tak podepsání smluv o dočasném pracovním poměru s touto společností a ukončení těchto smluv dne 13. září 2013, je výsledkem výhradní vůle žalobce a jeho vlastních rozhodnutí ohledně jeho profesního života.
- 104 Druhý žalobní důvod tedy musí být zamítnut jako neopodstatněný.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení legitimních očekávání žalobce a zásad ochrany legitimního očekávání, právní jistoty a nabytých práv

- 105 V rámci čtvrtého žalobního důvodu žalobce v podstatě tvrdí, že mu svědčí nabyté právo na použití podmínek pro přiznání příspěvku za práci v zahraničí proto, že jeho skutková situace se od prvního přijetí do služby u orgánu Unie v roce 2009 nezměnila, že vždy pracoval pro mezinárodní organizaci a nikdy nepřesunul své obvyklé bydliště do Belgie tím, že by sem soustředil své zájmy, za jiným účelem, než je výkon funkce v mezinárodní organizaci.
- 106 V tomto ohledu žalobce zdůrazňuje, že tím, že Komise změnila své posouzení nároku na příspěvek za práci v zahraničí, porušila jeho práva nabytá v souvislosti s důsledky spojenými se smlouvou o dočasném pracovním poměru, která byla v té době sjednána Komisí v zájmu zajištění jejího chodu. Údajně právě proto, že jejich práva byla sjednána a měla být chráněna, přistoupili žalobce a jeho kolegové na zaměstnání v rámci dočasného pracovního poměru.
- 107 Mimoto žalobce tvrdí, že rozbor Komise týkající se období dočasného pracovního poměru byl mylný v tom ohledu, že Komise považovala toto období za důvod pro vyloučení přiznání příspěvku za práci v zahraničí podle článku 4 přílohy VII služebního řádu. Ačkoli má dvojí státní příslušnost, s čímž se nikdy netajil, přes svůj sňatek a narození dětí v Bruselu, žalobce Belgii nikdy nepovažoval za své bydliště a nesoustředil sem své zájmy trvalého charakteru, vyjma výkonu funkce v orgánech a jiných subjektech Unie. Zmiňovaných šest měsíců, po které trvalo dočasné zaměstnání, tedy nemůže na určení jeho obvyklého bydliště v jeho případě nic změnit. Navíc zjištěné skutečnosti, na jejichž základě mu byl předtím přiznán příspěvek za práci v zahraničí, jsou tytéž, jako skutečnosti, jež jsou v současné době ve vztahu k němu posuzovány, když Komise provedla jakýsi „obrat“ v rozboru spisu a opomíjí všechny okolnosti, které vedly k jeho přijetí jakožto dočasného zaměstnance.
- 108 Komise s argumenty žalobce nesouhlasí.
- 109 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury právo dovolávat se zásady ochrany legitimního očekávání předpokládá, že zúčastněné straně byla příslušnými unijními orgány poskytnuta konkrétní, nepodmíněná a shodující se ujištění z oprávněných a spolehlivých zdrojů (viz rozsudek ze dne 13. června 2013, HGA a další v. Komise, C-630/11 P až C- 633/11 P, EU:C:2013:387, bod 132 a citovaná judikatura)
- 110 Z dokumentů předložených Tribunálu nicméně vyplývá, že nebylo zjištěno žádné konkrétní, nepodmíněné a shodující se ujištění žalobce ohledně přiznání nároku na příspěvek za práci v zahraničí, a to ze strany žádného orgánu, instituce nebo jiného subjektu Unie. V tomto ohledu postačí konstatovat, že napadené rozhodnutí bylo přijato až po rozhodnutí Parlamentu zmiňovaném výše v bodě 24, v němž již byl nárok žalobce na příspěvek za práci v zahraničí zamítnut.
- 111 Z údajů obsažených ve spise vyplývá, že žalobce čerpal příspěvek za práci v zahraničí v období, které předcházelo období dočasného pracovního poměru, ale že nárok na tento příspěvek mu byl po tomto období zamítnut. Z výše uvedených bodů 24 až 26, 28 a 29 konkrétně vyplývá, že příspěvek za práci v zahraničí mu byl zamítnut v rámci jeho smlouvy s Evropským parlamentem pro období od 16. září 2013 do 15. května 2014 a že bylo přijato rozhodnutí o vrácení neoprávněně vyplacených částek, v němž se jednalo o příspěvek přidělený žalobci během období od 16. května 2014 do 15. července 2016, kdy měl uzavřenou pracovní smlouvu s EASME.
- 112 Kromě toho za okolností projednávané věci a vzhledem k tomu, že mezi jednotlivými smlouvami uzavřenými mezi žalobcem a orgány a subjekty Unie vyjmenovanými výše v bodech 7, 8 a 18 až 20 chybí návaznost, musí se peněžité nároky žalobce, včetně nároku na příspěvek za práci v zahraničí, určovat s každým nástupem do služby (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. prosince 2012, Grazyte v. Komise, F- 76/11, EU:F:2012:173, body 45 až 47). Referenční období stejně tak jako relevantní skutečnosti pro posouzení podmínek stanovených v čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu

jsou tudíž pro každou smlouvu odlišné. Za těchto okolností se tedy žalobce nemůže při nástupu do služby v INEA dovolávat předchozích rozhodnutí o příspěvku za práci v zahraničí, a tedy ani porušení nabytých práv.

- 113 Z toho vyplývá, že napadené rozhodnutí není stíženo porušením legitimích očekávání žalobce ani zásad ochrany legitimního očekávání, právní jistoty a nabytých práv. Proto musí být čtvrtý žalobní důvod zamítnut jako neopodstatněný.
- 114 Vzhledem ke všem předcházejícím úvahám musí být žaloba zamítnuta v plném rozsahu.

K nákladům řízení

- 115 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobce neměl ve věci úspěch, je důvodné uložit posledně uvedenému náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (druhý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Alessandru Quadri di Cardanovi se ukládá náhrada nákladů řízení.

Prek

Schalin

Costeira

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 13. července 2018.

Podpisy.